

on Alfredi isa, George Germon, oma kadunud poja asupaiga teada saanud. Ta ilmub „Kameeliadaami“ juurde (nii hüütakse Violetta poolilmas ta nõrkuse pärast samanimeliste lilledel vastu) ja võtab kogu oma kõneoskuse kokku, et poega kardetava lõbunaise käest, kelleks ta Violetta ikka veel peab, päästa. Ta nõuab Violetalt loobumist oma tütre pärast, kes on kihlatud ja kelle peigmees võiks ta maha jätta, kui Alfred ühendusse jääb sellise kahtlases kuulsuses naisega. Valusas hingevõitluses saab Violetta lõppeks endast võitu: ta loobub Alfredist ja lahkub majast poolpõgenedes. Teelt saadab lahkumiskirja, mida koju saabunud Alfred õieti lugedagi ei jõua, sest enne märkab ta laual teist kirja, milles poolilma daam Flora kutsub Violetta enda juure peole. Sellest järeldab ta, et Violetta on temast tüdinend ja tagasi pöörnud oma endisesse ellu. Täis viha ja meeleheidet ruttab ta minema, et kätte tasuda häbi ja ülikohtu eest, mille ohvriks enda arvab langenud.

Kolmas vaatus mängib Flora juures. Lustilik, üle-meelik seltskond ülevoolavas peotujus. Alfred ilmub tõsisena ja süngena ja asub, Violetta ootel, kõige pealt kaarte mängima. Violetta astub parun Douphali käe kõrval sisse ja näeb kohkudes mängivat Alfredi, kes temast ei näi tegevat välja, teda aga süiski teravate märkustega püüab solvata. Külalised palutakse õhtulauda, kuid pea tuleb Violetta Alfrediga tagasi. Violetta palub Alfredi lahkuda, sest teda ähvardavat hädaoht. Alfred on nõus minema, kuid ainult tingimusel, et Violetta kaasa tuleks. Kui aga Violetta keeldub, seletades, et on kellegile annud püha vande, mida nõuda sel olnud täieline õigus, haarab Alfredi piirita armukadedus. Ta kutsub kogu peoseltskonna kokku, sõimab Violetta kõigi ees viletsaks libuks ja paiskab talle äsja mängus võidetud raha näkku. Sellele hirmsale vihahoole järgneb kohe kibe kahetsus, mida veelgi süvendab kohale jõudnud isa, kes Violetta hakkab kaitsma.

Neljas vaatus. Flora peol üleelatud hingelise vapustuse mõjul haigestub Violetta rängasii. Arst ennustab talle peatset lõppu. Violetta ütleb elule veel viimseid lahkumissõnu, kui äkki terava kontrastina läbi avatud akna kõlab karnevali rõõmukisa. Samal hetkel avaneb uks ja sisse astub Alfred. Ta on isalt saanud teada kogu tõe ja on siia tõtanud, et armsamat viia vastu paremale ja õnnelikumale tulevikule. Kuid on juba hilja: surm on oma otsuse teinud lõplikult ega loobu enam oma saagist.